

Jaroslav Sochůrek

Zpracovali:

Jiří Schäffer, Ondřej Pelda, Barbora Kasanová

Pod vedením Mgr. Olgy Šátkové

Pan Jaroslav Sochůrek se narodil 17. 11. 1927 a celý život prožil ve svém domě ve Střešovicích, setkali jsme se s ním v jeho domě, v místnosti, které říká kabinet. Kabinet skrývá mnoho věcí a vzpomínek na celý jeho život.

„Ve starejch Střešovicích jsem já nejstarší. Já jsem si dal závazek, že příští rok mi má bejt devadesát, že do devadesáti musím vydržet.“

Pan Sochůrek nám vyprávěl o historii škol ve Střešovicích. O tom, jak to vypadalo v naší škole, když ji navštěvoval. Zvlášť chodila děvčata, zvlášť kluci. A děvčata byla vždycky v druhém poschodí a kluci v prvním. Jinak vypadaly i třídy a lavice.

„Seděli jsme po dvou spojený, byly tam desky. Ty se daly nadzvednout a pod tu desku jsme mohli dát sešity nebo tužky, nebo něco podobnýho. Nahoře byl takovej žlábeček a vedle byl kalamář.“

Prohlédli jsme si staré psací pero a penál, ve kterém byla souprava na rýsování. My jsme zvyklí na gumovací pera, propisovačky nebo psaní na počítači. Namáčení pera do kalamáře si už ani neumíme představit.

„Tak se to namočilo, votřelo a psali jste. Ted'ka, napsali jste třeba sedm kusů písmenek a museli jste ho namočit do toho inkoustu a znova psát. Ale stalo se, že jste někdy namočili víc a že se udělala kaňka. No to bylo pohroma. Ale aby se to zachránilo, trošku, tak jsme to vždycky slízli, tu kaňku. To jsme měli černej jazyk. „

Škola prošla několika přestavbami a vypadala úplně jinak než dnes. Nebyly tam šatny, jídelna ani plynové topení. Školník nejen musel zvonit na zvon začátek a konec vyučování, ale také přikládal do kamen v každé třídě. Družina neexistovala. Před černou posouvací tabulí byl stupínek pro vyučujícího, aby měl lepší přehled o třídě. Škola začínala v osm, přestávka byla stejně dlouhá jako teď. Pan Sochůrek chodil do třídy s 34 spolužáky.

„Tělocvična byla tam, co máte ted'ka šatny. Nahoře u stropu byl velkej kruh, a byl votočnej. Tam byly háky a na tom visely provazový žebříky dolu.

Říkali jsme tomu kolovadla. A to znamená, že každej se jakkoliv chytil toho žebříku a začal běhat. A když nastala určitá rychlost tak dycky jeden nebo dva žáci mohli zvednout nohu a vlastně letěli vzduchem. Něco jako jsou řetízkáče. A to jsme měli nejradši.“

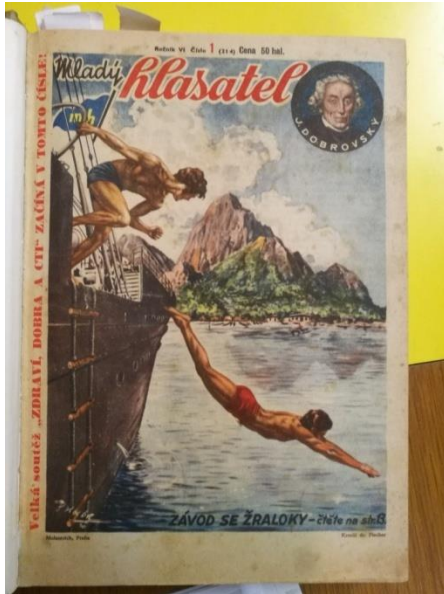

K běžnému školnímu vybavení patřila rákoska. Děti se učitelů bály. Dnešní přístup je úplně odlišný – žáci učitelům vypravují, diskutují s nimi a radí se. Učitelé žáky nemlátí, i když starší generace bývá toho názoru, že je škoda rány, která padne vedle.

„Ještě takhle komunikujete, my jsme tenkrát, dneska je to úplně nemyslitelný, aby vás nějak učitel tělesně potrestal. Tenkrát to bylo takový volnější, já si pamatuju, jak pan učitel, když jsme zlobili nebo něco rozbili, tak nás nebil, ale takhle nás chytil za tváře, roztáhnul nám je a křičel „vobrázek, vobrázek.““

Pan Sochůrek zavzpomínal také na starou trafiku. To je ten malý dřevěný domeček natřený nazeleno. Stojí u školy a dávno se nepoužívá. A to je škoda, je to moc hezká památka. Nezachovalo se jich mnoho.

„V pátek my jsme se vždycky těšili na konec vyučování, protože tam narohu máte trafiku a ta trafika bych řekl, že by měla bejt památkově chráněná. Ona tam stojí dodnes a my jsme vždycky z té školy pospíchali, abychom dostali časopis- tenkrát vycházel „mladý hlasatel“- možná ze vám to něco říká. A na konci vždycky vycházely Rychlý šípy, takže byl to takový mládežnický časopis, byly tam návody a příhody a na konci byla vždycky příhoda malovaná, komiks nebo jak bych to řekl, příběh Rychlých šípů, byli to hoši, co byli jako skauti a prostě prožívali různé příhody a na to jsme se vždycky těšili. No tak to bylo takový velký zpestření vždycky v pátek.“

Pan Sochůrek je velice vázán ke svému domu. Skrývá spoustu pokladů – střely z konce druhé světové války, dělovou kouli z dobývání Pražského hradu Fridrichem II., část vitrážového okna z vybombardovaného kostela v Emauzích. Má vystavené staré mlýnky, vývěsní štíty střešovických řemeslníků, staré nádobí. Takové malé a velmi útulné muzeum.

Pan Sochůrek hraje velmi dlouho na kytaru. Začal se učit v 18 letech. Byl samoukem, sám si vymýšlel akordy, opisoval písničky. Dva roky na vojně hrál v orchestru. Do dneška pěkně zpívá a slova písniček umí nazpaměť.

Hudbu má moc rád, zavzpomínal také na hudební výchovu ve škole. Tehdy neměli klavíry, jak je máme my dnes ve škole. Měli menší harmonium, kde se muselo ještě navíc šlapat na měchy a vhnět vzduch, aby hrálo.

Na otázku: „Máte nějaké, místo kam se rád vracíte?“ Nám odpověděl:

„Já mám teda nejradši, abych vám řek' pravdu, tady ten dvoreček. Protože jsem na něm vyrost', mám tady všechno.“

